

OP ZIJN BLAUWE OGEN

Marianne had maar vast gegeten. Frans was nog onderweg naar huis en waarschijnlijk opgehouden in het verkeer. Net toen ze aan het aanrecht stond, stopte er een politieauto voor het huis. Twee agenten stapten uit en kwamen de oprit op. Met de schrik om het hart liep ze de nauwe gang door en opende de voordeur. De ernstige blikken van de blauwe uniformen, bezorgden haar trillende knieën. Er zou toch niets met Frans? Voordat ze verder kon denken, vroeg een van de agenten of Tom thuis was.

‘Nee,’ antwoordde ze. Tom was tegenwoordig zelden thuis.

Of ze wist waar hij was. Het klonk bars.

Haar aanvankelijk voorzichtige opluchting dat ze niet waren gekomen met een slechte boodschap over Frans, was alweer verdwenen. Ze voelde de kleur uit haar wangen wegtrekken. ‘Nee’. Ze hoopte dat haar emoties niet voelbaar waren in dat ene woord. Helaas kon ze Toms agenda al lang niet meer bijhouden. Hij had zoveel vrienden en bezigheden buitenshuis. Meestal mompelde hij wel waar hij naartoe ging, maar vaak drong het niet eens tot haar door.

‘Herkent u deze jongeman?’

Hoewel het gezicht haar vaag bekend voorkwam, zei ze nee.

‘Als uw zoon thuiskomt, zegt u hem dan dat hij zich op het politiebureau in de Ternatestraat moet melden? We willen hem een paar vragen stellen. Goedenavond.’

Ze deed de deur achter hen dicht en terwijl ze terug naar de keuken liep, vulde haar hoofd zich met vragen. Had Tom iets uitgespookt? Ze kon het zich nauwelijks voorstellen. Hoe vaak had hij haar moederlijke zorgen met zijn ‘mama, je kent me toch’ gesust? Ze kon hem toch vertrouwen? Ze wilde niets liever dan dat. Maar die jongen op de foto hoorde volgens haar wel tot zijn vriendenkring. Ze liep naar de woonkamer, pakte haar gsm en stuurde Tom een bericht: ‘De politie is hier geweest. Kom naar huis.’ Daarna drentelde ze van de keuken naar de kamer, wachtend op een reactie. Maar Tom antwoordde niet.

‘Een vrachtauto had zijn lading verloren. Half uur stil gestaan.’ Mopperend kwam Frans binnen. Hij zag er moe uit. Afwezig kuste hij haar. ‘De hele weg lag vol met klinkers.’ Terwijl hij nog wat doormopperde, liep ze naar de keuken om zijn boerenkool in de magnetron op te warmen. Dit was niet het moment om hem te vertellen van het politiebezoek. Straks misschien? Hij zou zich kwaad maken. En waarschijnlijk voor niets.

‘Waar zijn Tom en Lieke?’ vroeg hij toen ze met zijn bord de woonkamer binnenkwam. Hij had de televisie aangezet voor het journaal. De krant lag verspreid over de salontafel. Zijn schoenen stonden onder de tafel. Hij had ze gewisseld voor zijn pantoffels.

‘Lieke is naar volleybaltraining. Ze zal zo wel thuis zijn. Tom heeft gezegd dat hij niet thuis zou eten, maar ik weet niet meer waar hij naar toe is.’

Nog geen vijf minuten later, het journaal was nog maar net begonnen, kwam Lieke zingend binnen. Haar sporttas plofte op de grond in de gang. Ze gooide de woonkamerdeur achter zich dicht en riep een groet.

‘Kan het iets rustiger. ik hoor niets.’ Frans klonk nog steeds geprikkeld.

‘Dag mam, dag pap.’ Haar dochter deed alsof ze de irritatie van haar vader niet had gehoord. Marianne zei niets. Ze staaarde naar de televisie. Daar zag ze dezelfde foto als een paar uur geleden.

‘O, die ken ik. Die hangt altijd rond bij de bouwkeet’. Lieke leek niet eens verbaasd.

‘Bij dat tuig met die brommers?’

‘Nou ja, tuig. Tom is daar soms ook bij hoor, pap.’

‘Tom?’

‘Ja pap, zo’n lieverdje is die zoon van je echt niet, hoor.’

Voordat haar dochter verder uitweidde, pakte ze het lege bord van Frans en ging naar de keuken, waar ze met de vaat begon te kletteren.

Toen ze tien minuten later terugkwam, was Lieke naar haar kamer vertrokken. De televisie stond nog aan, maar Frans was met zijn smartphone bezig.

‘Hij reageert niet op mijn berichtjes.’ De wrevel van eerder die avond was niets vergeleken met die van nu.

‘Vertrouw je hem niet, Frans?’

Hij keek haar verdrietig aan en haalde zijn schouders op. Zuchtte. ‘Kunnen we hem wel op zijn blauwe ogen geloven? Weten wij wat hij allemaal doet als hij niet thuis is?’

‘Frans, alsjeblieft, hij is tweeëntwintig en je weet dat hij en Lieke niet door een deur kunnen op dit moment. Ze kan bikkelhard zijn over hem.’ Marianne hoopte van harte dat Lieke overdreef. Ze ging naast hem op de bank zitten en keek toe hoe Frans langs de verschillende zenders zapte. Zijn rusteloosheid was niet bepaald een aanmoediging om over het bezoek van de agenten te vertellen.

‘Wil je koffie?’ Ze stond weer op, wachtte het antwoord niet af. In de keuken vulde ze de koffiemachine met water en koffie. Daarna liep ze de gang in en de trap op.

Lieke zat lui achterover op haar bureaustoel, haar voeten op het bureau, een koptelefoon op haar hoofd. Op haar computer danste een popgroep. Ze tikte haar dochter op haar schouder.

Verschrikt draaide deze zich om. 'O mam, ik had je niet horen binnenkomen.'

'Geen wonder, met die herrie op je hoofd.'

'Is papa nog steeds zo chagrijnig?'

'Hij is moe.' Ze zuchtte. 'Lieke wat weet jij van die gezochte jongen? Waarom wordt hij gezocht?'

'Niet veel. Ik ken hem alleen van gezicht. Hij schijnt een verdachte te zijn in een serie tasjesroven. De laatste was gisteren toen een oudere dame het ziekenhuis in werd geslagen. Die gast op de televisie ziet er altijd stoer uit: leren jekkie, opgevoerde machobrommer, altijd een sjekkie in zijn bekkie.' Ze grijnst. 'Het zou me niets verbazen als hij ook in drugs dealt.'

'En Tom?'

'In drugs dealen? Nee, dat geloof ik niet. Dat had ik vast gemerkt. Ik heb net effe met Noor gechat. Haar broer Timo is bevriend met die gast. De politie is bij hen langs geweest. Maar Timo was niet thuis. Haar ouders zijn laaiend. Gezellig hoor, broers. Je hebt er geen moer aan.'

'Ik ga naar beneden. Papa wacht op koffie.'

'Mam, maak je niet druk hè? Tom heeft het lef niet om stoute dingen te doen.'

Vergeten te zeggen, sorry. Verjaardagsfeest bij Timo. Blijf daar slapen. Tot morgen.

Ze zat weer naast Frans op de bank toen ze het bericht las. De lege koffiekopjes stonden op de salontafel. De televisie maakte nog steeds herrie. Frans tokkelde op de laptop op zijn schoot.

'Dat doet maar,' reageerde hij toen ze het hem voorlas. 'Bij Timo? Dat is toch die jongen die Tom ooit thuisbracht, toen hij een leuke band had? Nu ja, beter dat dan een avond rondhangen bij de bouwkeet.'

'Helemaal mee eens.' Ze hoopte dat Tom niet op de vlucht was. Op de vlucht voor een overval op een oud weerloos vrouwtje. Waarschijnlijk om een paar centen. Frans leek gerustgesteld. Ze besloot dat maar zo te laten.

Later, toen ze in bed lagen, sliep hij snel in, terwijl zij nog eindeloos wakker lag.

De ontbijttafel was gedekt. Het tegen elkaar ketsend servies, veroorzaakt door het uitruimen van de vaatwasmachine, was het enige geluid in de keuken toen Tom binnenkwam. Met een enkele 'goedemorgen' beende hij tussen de tafel en haar door richting de deur naar de hal.

‘Stop!’ Haar stem klonk ongewoon dwingend. Hij stond stil, maar draaide zich niet naar haar om.

‘Ja, watte.’

‘Waar zijn je manieren?’ Ze wachtte zijn antwoord niet af, maar bekogelde hem met vragen. ‘Ik snap er niets van. Waarom reageerde je niet toen ik je berichtte dat je naar huis moest komen? Je telefoon is altijd een verlengstuk van je hand. Waarom zeg je dat je naar een verjaardagsfeestje gaat van iemand die volgens zijn zus niet eens thuis is? Wat heb je met die jongen te maken, die ze hebben opgepakt voor tasjesroven?’

‘Moet ik hier echt op antwoorden? Meen je dit serieus?’ Hij was rood aangelopen en schreeuwde het uit. Daarna gooide hij de deur naar de hal open. Toen ze uitriep dat de politie niet voor niets aan de deur kwam, keek ze recht in het gezicht van Frans, die in de hal stond.

‘Geen goedemorgen.’ Het klonk ijzig. ‘Politie? Waarom weet ik daar niets van? Hij keek haar geërgerd aan.

Ze gaf geen antwoord. Barstte in tranen uit.

‘Heeft hij toch iets uitgevreten?’ Hij kwam de keuken in.

‘Ik, ik weet het niet.’ Ze bleef snikken.

‘Marianne, in hemelsnaam, stop met dat gegrien en vertel wat eraan de hand is. Waarom heb je me niet verteld dat de politie hier was?’ Hij stond tegenover haar, zijn handen in zijn zij en keek in haar rode ogen. Wachtte even. ‘Nou?’

Ze zuchtte. ‘Ach Frans, je was zo chagrijnig.’ Ze ontweek zijn blik. ‘Ik wist niet hoe ik het je moest vertellen.’

‘Ik chagrijnig?’

‘Ja.’ Ze kreeg het koud van zijn stem. Aarzelend begon ze te vertellen van de politie, van de foto, van Lieke ...

‘Lieke?’

‘Ja, zij wist dat hij niet bij Timo was. En intussen weet ik nog steeds niet waar hij heeft gezeten.’ Ze begon weer te huilen.

‘Maar nu ben ik het beu. Ga ze allebei halen. Niemand gaat hier weg voordat ik weet wat hier gaande is.’ Het klonk grimmig.

‘Er is misschien niets aan de hand.’ Ze fluisterde. ‘Jij denkt altijd meteen het slechtste.’

‘Jij en Tom zijn twee handen op een buik. Maar jij twijfelt ook, want je hebt de halve nacht liggen draaien. GA ZE HALEN.’

Ze zaten alle vier aan de ontbijttafel. Er kletterde geen bestek, er schoven geen borden over de tafel.

Niemand zei iets. Niemand at. Marianne was Tom en Lieke van hun kamers gaan halen. De smoesjes dat ze geen tijd hadden, had Frans niet getolereerd. Dat autoritaire in hem, dat ze meestal haatte, was soms een zegen.

‘Kunnen we even opschieten, anders kom ik veel te laat.’ Lieke jammerde.

Haar vaders blik legde haar het zwijgen op. ‘We moeten allemaal weg, maar dit moet eerst. Tom?’ Hij keek hun zoon streng aan.

Tom keek naar het betraande gezicht van zijn moeder. ‘Ik zal vertellen over het niets dat er te vertellen valt. Ik ken die opgepakte jongen amper.’

‘Geef toe, Tom, jij komt toch ook bij de bouwkeet?’ Lieke zei het kattig. Ze walgde zichtbaar van de hele toestand.

‘Lieke, stil.’ Frans keek haar vermanend aan, maar Tom leek door een wesp gestoken. ‘Trut, ik ben daar al maanden niet geweest, maar een van die gasten, heeft mijn naam doorgegeven. Net als die van Timo. Die ging nog wel af en toe naar de keet. Maar wij hebben niets met dat ettertje te maken.’

Marianne voelde hoe de spanning in haar wegebde. Zeker toen hij ook nog vertelde dat hij en Timo en zijn vrienden ter ere van Timo’s verjaardag naar de film waren geweest. En daarna nog waren wezen stappen.

‘En ja, sorry dat ik niet reageerde, mijn batterij van mijn gsm was leeg. Echt waar. Ik zag je berichtjes pas vannacht toen ik hem had opgeladen. Dat was het. Kan ik nu naar mijn werk?’

Die avond na zijn werk bleek Tom toch nog iets op zijn hart te hebben. Hij vroeg haar het niet aan Frans of Lieke te vertellen. Hij had niet bij Timo geslapen, maar bij een meisje dat hij heel erg leuk vond. Ze had hem echter zwaar ontgoocheld, toen ze voor zijn vertrek had gezegd dat het eenmalig was geweest.

Terwijl ze hem troostend vastpakte, dacht ze aan Frans. Moest ze hem dit vertellen? Ja, maar pas morgen. Of volgende week als de storm in huis was geluwd.

Tom onderbrak haar gepeins met een opmerking die haar tot op haar grondvesten deed trillen: ‘O ja, nog iets. Ik ga hier weg. Ik heb geen zin meer in dit soort scènes. Ik kan bij een vriend een kamer huren. Ik verhuis volgende week.’